

tidstillæg, men et temporært Lønningstillæg, der skulde staa, til Lønningsslovenes Revision var fuldendt. Men om denne særlige Lov kunde man ikke blive enig. Den faldt jo, efterat Sagen havde gennemløbet alle Stadier og havde været i Fællesudvalg. Hvad var da naturligere, end at Regjeringen gjenoptog den gamle Tanke om at udbirke et Dyrtidstillæg paa Finantsloven, hvilket aldeles ikke er noget Nyt, men, som det ærede Medlem meget godt veed, i en Narvække har været givet paa Finantsloven. Dette altsaa, at man vender tilbage til den ældre Praxis, efterat en anden Vej, som man har forsøgt, er glippet, kan ikke betegnes som en Vilkaarlighed af Regjeringen, gaende ud paa at søge Strid paa Finantsloven om Noget, som meget godt kunde blive borte derfra.

Sauerlev: Efterat have læst Lædenden, beklager jeg meget at have overhørt et Ord, der faldt fra den ærede Landsthingsmand for 10de Kreds (Selsén) ved Finantslovens eneste Behandling her i Salen, da den ærede Landsthingsmand insinuerede, at jeg skulde have opløst mit Foredrag. Denne Ytring tillader jeg mig at protestere paa det Bestemteste mod. Jeg havde ikke en Løddel skrevet af, hvad jeg udtalte, og naar det ærede Medlem fandt sig besjætet til at bemytte sig af et saadant Middelev overfor en politisk Modstander, maa jeg deraf udele, at det ærede Medlems politiske Standpunkt ikke er saa grumme let at forsvare. Det ærede Medlem holdt jo idag, som sædvanligt ved alle større Forhandlinger, et langt Foredrag, og jeg kan være enig med det ærede Medlem i eet Punkt, men jeg beklager, at Enigheden er endt dermed. Det, jeg er enig med det ærede Medlem i, er, naar han fravaader at vedtage Flertallets Indstilling; men jeg for mit Vedkommende vil derhos særlig tilraade Thinget at vedtage det store Mindretallets Indstilling. Jeg staaer i den Henseende modsat den høitærede Justitsminister, der mente, at Betingelsen for at faae en Finantslov er at vedtage Flertallets Indstilling. Jeg har nemlig den Opfattelse, at Betingelsen for at faae en Finantslov nu vil være, at Landstinget vedtager Mindretallets Indstilling; thi jeg tør temmelig bestemt forudsætte, at det vil være Mindretallets Indstilling, der bliver vedtagen i det andet Thing, og hvis den da ogsaa blev vedtagen her, havde vi en Finantslov. Naar den ærede Minister overfor den ærede Landsthingsmand for 9de Kreds (N. Rasmussen) vil lægge i hans Ytring, at det skulde være det ærede Medlems, som ogsaa min og mine Meningsfællers og Bælgeres Opgave at komme til at vælge Ministre og damme Ministerier, maa jeg paa det Bestemteste protestere imod noget Saadant. Det er ikke Bælgeres Opgave. Striden, der føres her, er efter min Opfattelse

ren og klar. Det er Folkethingets Bevillingæret, der angribes, særlig af Regjeringen; det er derom Striden føres. Det er det Spørgsmaal, der bringes ud til Bælgerne, og de ville vide at værges sig imod, at deres Forfatnings inderste Stjerne skal gaa overstyr. Folkethinget har Ret til at sige Ja eller Nei, naar det finder det rigtigt, og det er hverken Regjeringen eller Landstinget kompetente Dommere til at sælde Dom over. Det er kun Bælgerne og Historien, der have at sælde Dom derover. (Modsigelse). Ja, jeg tillader mig at protestere imod, at Regjeringen eller Landstinget er kompetent Dommer derover. Naar vist, Folkethinget kan tage feil. Jeg skal ikke paastaa, at Folkethinget ikke nogenfinde tager feil, det er ikke ufeilbart ligesaa lidt som noget enkelt Mennecke, men det har en Ret og et Ansvar, og dets Ret bør efter min Opfattelse respekteres, og vil man fortsætte Striden paa Finantsloven, indtil man tvinger Folkethinget til at give efter, turde det være, at det vil blive en lang Strid, der maa føres, thi det er mit Haab, at Bælgerne skulle vide at værne om deres Forfatning, og at de ikke ville give efter i den Kamp. Da jeg forøvrigt kan slutte mig til, hvad den ærede 1ste Landsthingsmand for 9de Kreds har udtalt, skal jeg slutte hermed.

Ordføreren (Bloug): Ja, jeg ønsker nødig at forlænge denne Forhandling meget, og det skal heller ikke blive Tilfældet. Jeg skal tillade mig at sige til den ærede 1ste Landsthingsmand for 9de Kreds (N. Rasmussen), at han har et særdeles skarpt Øie for Ministeriets Pligter — ja det forekommer mig endogsaa, at han ser dem gennem et stort Forstørrelsesglas — men derimod synes han i en paafaldende Grad at saane Syn for de Pligter, der ere tilstede paa den anden Side. Han vil paalægge Ministeriet som Pligt at skaffe Overensstemmelse mellem Thingene. Ja, naturligvis er det Ministeriets Pligt, forsaavidt det kan det efter sin Overbevisning, at arbeide derpaa, men, naar det ene Thing siger Nei og Nei og atter Nei til Ministeriets Forsøg, kan jo Ministeriets Pligt ikke strække sig videre. Naar jeg nu spørger det ærede Medlem selv: „Hvorfor har Du stillet dig paa et andet Standpunkt end de fleste af dem, der ellers ere dine Meningsfællere? Hvorfor er Du gaaet yderligere, gaaet Landstingets Forslag mere imøde end Folkethingets Flertal og dine Meningsfællere i det?“, kan det ærede Medlem jo ikke svare Andet end: Det var fordi jeg følte, at det var min Pligt at gjøre, hvad jeg kunde, for at undgaa denne Konflikt. Men skulde det saa ikke være Pligt for Andre navnlig for dem, der indtil dette Tidspunkt ikke have villet komme Landstinget et eneste Skridt imøde, at gjøre det Samme? Det ærede Medlem har siddet i Fællesudvalget og veed, med